

Celosvětové setkání mládeže v Lisabonu

Světové dny mládeže jsou událost, která se koná již řadu let. Letošní Dny mládeže se uskutečnily v Portugalsku. Hlavní program se konal v hlavním městě Lisabon od 1. 8. do 6. 8. Předprogram Dny v diecézi pro Tišnovskou farnost se konal v Portu, ve druhém největším městě Portugalska. Známe proslulé portské víno. Celkově se setkání účastnilo 1,5 milionu lidí ze všech zemí světa.

Dny v diecézi

Na rozdíl od předchozích ročníků byli účastníci z tišnovské farnosti ubytováni ve školní tělocvičně spolu s dalšími farnostmi z České republiky. Školní tělocvična se nacházela ve farnosti Trofa, která je vzdálena 25 minut od Porta. Dny v předprogramu začínaly snídaní a dopoledním programem v místní farnosti, kde se poutníci mohli dozvědět o místních zvycích, kultuře a historii. Na odpolední program se každý sám rozhodl, kterou z mnoha aktivit, jež se už konaly ve městě Porto, navštíví. Farníci z Tišnova se mimo jiné roz-

hodli navštívit místní katedrály, vyhlídky, muzikál (celý v portugalštině), koncerty, ochutnali portské víno, vykoukali v oceánu a někteří se rozhodli navštívit poutní místo ve Fatimě. Účastníci se zde potkávali se spoustou poutníků ze všech zemí světa, nejčastěji s Francouzi, Chorvaty a Poláky. Popovídali si s nimi, zpívali a popřípadě s nimi vyměnili i nějaký suvenýr ze své země. Všichni byli moc zdvořilí a hodní a nebáli se s čímkoliv pomoci. Následně navečer byly na programu mše svaté, které se uskutečňovaly v kapli sv. Bartoloměje již

pokračování na straně 19...

Foto: Aneta Straková

Milí farníci, Milí farníci, o svatováclavských hodech dostáváte do rukou nové číslo Cesty světla, které obsahuje řadu poutavých článků jako je např. ten o celosvětovém setkání mládeže s papežem v Lisabonu, na které se vypravili i mladí z naší farnosti. Věřím, že jste si o prázdninách doma nebo na cestách odpočali a načerpali energii do další práce. V Italských listech od Karla Čapka je kapitola s názvem V Boží dlani. Jako v Boží dlani si autor připadal, když bez znalosti italštiny putoval po této krásné zemi a zažil, že se Bůh stará. Svou letošní dovolenou bych nazval úplně stejně. Znáмка k vjezdu do francouzských měst přišla poštou předposlední pracovní den před odjezdem. Pytel vyloupaných ořechů k výrobě mlsů, které považují za ideální potravinu na cestování, jsem dostal pár dní před dovolenou. A autobaterie klekla až dva týdny po návratu. Na cestách jsme viděli mnoho krásného, mohli jsme se modlit na různých poutních místech a na horách se nám všechny bouřky vyhnuly (jedna velmi těsně). Když člověk tyto maličkosti uvidí, pozná, že Bůh je blízko, že se stará a že tedy je vždy za co děkovat. Takový pohled na svět a život přeji každému z Vás. Váš farář otec Josef.

Kurz alfa potřetí

16. ledna 2020 odstartoval v naší farnosti první Kurz alfa. Vše probíhalo hladce až do společného víkendu na Hostýně, po kterém začal covidový lock down. Kurz se našťastí podařilo po přestávce dokončit ještě do letních prázdnin. Dva roky poté proběhl na jaře Kurz alfa pro mládež. Od ledna příštího roku se plánuje třetí běh Kurzu alfa opět pro dospělé.

A co je to Kurz alfa? Zde vybíráme pár vět z www.kurzalpha.cz. Alfa nabízí příležitost prozkoumat křesťanskou víru, trvá zpravidla jedenáct týdnů. Vítání jsou všichni. Každé setkání se zabývá některým tématem spjatým s vírou a vytváří prostor k rozhovoru. Kurz může mít různou formu, ale společné věci jsou: jídlo, promluva a rozhovor o tématu.

Většina setkání začíná společným jídlem, které vytváří skvělou příležitost k seznámení a navázání přátel-

ství. Následuje zajímavá a inspirující promluva. Zpravidla trvá 30 minut. Promluvu přednáší řečník nebo ji lze pustit z videa. Otevírá důležité otázky ohledně víry a vykládá základy křesťanství. Tématem je např.: Kdo je to Ježíš? Jak najít víru? Proč a jak se modlit? Nebo Jak nás Bůh vede?

Závěrečná Diskuse je asi nejdůležitější součástí každé Alfy: příležitost podělit se o úvahy a myšlenky k tématu a jednoduše si o tom promluvit v diskusní skupince. Nemusíte říkat nic a není nic, co byste říct nemohli (vážně). Je to příležitost poslechnout si reakce ostatních a upřímně sdílet svůj vlastní pohled na věc v přátelském a otevřeném prostředí.

Chystáme další Alfu

Milí farníci, rád bych Vás za prvé poprosil o modlitbu za účastníky i organizátory nového Kurzu alfa, aby

přinesl bohaté ovoce a aby všichni zúčastnění byli otevření vanutí Ducha Svatého. Za druhé Vás prosím, abyste osobně pozvali své přátele a sousedy a nejlépe je na kurz osobně doprovodili. Bez osobního pozvání kurz většinou nefunguje. A za třetí Vás zvu, abyste se podle svých darů zapojili do organizace Kurzu alfa.

Kurz je vhodný pro každého, pro věřící i nevěřící. A zapojit se do organizace může také každý. Těším se na toto naše společné dílo a věřím, že přinese ovoce.

*** o. Josef

Potkejte se s Charitou na některé z tradičních akcí

Prázdniny utekly jako voda a s návratem září přichází i nová sezóna akcí, které už můžeme nazvat tradičními. Těšíme se na všechny akce následujících týdnů a měsíců, které jsou pro nás vítanou příležitostí setkat se s vámi tváří v tvář. Potkat se můžeme na Jarmarku neziskovek i oslavách Dne Charity v rámci Svatováclavských hodů nebo při tradiční sbírce Koláč pro hospic.

30. září se s námi v rámci oslav Svatováclavských hodů můžete setkat hned dvakrát. Dopoledne se zúčastníme Jarmarku neziskovek, kde budeme společně s ostatními neziskovými organizacemi z Tišnova představovat svou činnost, prezentovat úspěšné veřejné projekty, které se podařilo v minulých ročnících realizovat, a zároveň bude mít veřejnost možnost hlasovat pro projekty nové. Odpoledne pak na charitním rukodělném stánku oslavíme Den Cha-

rity. Přijďte si za námi vyrobit něco pěkného pro vaše blízké, pro osamělé lidi z vašeho okolí nebo pro klienty našich služeb. Pokud vás tento vlastnoručně vyrobený dárek přivede

Koláč pro hospic

Foto: OCH Tišnov

k vašim blízkým a potěší je, pak je to ten nejhezčí způsob, jakým s námi můžete Den Charity oslavit. Po celý den na tišnovském náměstí najdete také stánek s výrobky klientů služby Sociální rehabilitace Skryje.

Říjen je měsíc hospicové péče a vždy na první středu v měsíci (letos 4. 10.) připadá sbírka Koláč pro hospic. Princip sbírky je jednoduchý – za příspěvek na hospicovou péči vás odměníme sladkým koláčem. Stánky s koláči a zapečetěnými pokladničkami najdete v Tišnově, Kuřimi nebo ve Veverské Bítýšce. V ulicích Tišnova a Kuřimi pak navíc můžete potkat naše dobrovolníky s košíky plnými koláčů. Do sbírky na podporu Domácího hospice Porta Vitae se zapojují také mnohé firmy a pracovní kolektivy. Naši dobrovolníci s koláči rádi zavítají do jakékoliv firmy, která má zájem sbírku podpořit.

Vyberte si některou z akcí, která je vám blízká, přijďte se za námi podívat nebo se zapojte třeba jako dobrovolník. Těšíme se!

*** Marta Rémanová

Duchovní obnova pro manžele „Láska a pravda“

„...bud'te stejné mysli, mějte stejnou lásku, bud'te jedné duše a jednoho smýšlení ... v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe.“
Fil 2, 2-3

Co je „Láska a pravda“?

„Láska a pravda“ je duchovní obnova pro manželské páry, kterou pořádá katolická komunita Emmanuel. Obnovu nazýváme „Láska a Pravda“, protože se snaží ukázat manželům krásu a bohatství manželského vztahu. Jejím cílem je podpora lidského a duchovního rozměru rodin. Představuje křesťanský pohled na manželství, lidskou lásku a sexualitu. Láska a pravda se snaží vydávat svědectví o Boží lásce, která je zdrojem a základem rodinného života, a o poznání, které pramení z osobní zkušenosti mnoha rodin...

Historie

Duchovní obnova „Láska a pravda“ vznikla v roce 1980 ve Francii na žádost Konference o pastoraci rodin a biskupů z více než 20 zemí Afriky, Asie a Ameriky. Od svého vzniku je „Láska a pravda“ organizována v mnoha diecézích v Evropě, Africe, USA, Jižní Americe, Japonsku a v současné době také ve střední a východní Evropě a v Rusku. Do dnešního dne se této duchovní obnovy zúčastnily desítky tisíc rodin. U nás je pořádána v nejrůznějších podobách již od roku 1993.

Průběh

Cykklus „Láska a pravda“ se skládá ze tří sobotních setkání s měsíčním odstupem. Ráno začíná společnou modlitbou chval. Další program obsahuje přednášky, svědectví, sdílení ve skupinkách, adoraci a mši svatou. Nechybí ani čas pro páry a prostor k diskusi a neformálním rozhovorům. Setkání je všem otevřené, vítané jsou také páry, u nichž je věřící jen jeden z manželů, nebo manželé, kterým jsou blízké křesťanské hodnoty, i když třeba do kostela nechodí. Rovněž věk manželů není nijak omezen.

Každá ze tří sobot je věnována jednomu z klíčových tematických okruhů. Ideální je zúčastnit se všech setkání, ale pokud to není možno, i účast na dvou nebo jednom setkání je přínosná.

Témata setkání jsou:

- Bůh miluje naše manželství, svátost manželství
- Budování manželského vztahu – komunikace
- Výchova dětí a život rodiny

Více informací o duchovní obnově naleznete na webu:
<https://www.emmanuel.cz/manzele>

Kdy a kde se bude obnova konat?

V Tišnově proběhne „Láska a pravda“ **v tyto soboty: 21.10, 18.1 a 2.12. 2023.** Bude se konat na tišnovské faře a částečně také v kostele. **Hlídání dětí bude zajištěno.**

Komu a jak se přihlásit?

Hlavními organizátory setkání jsou **manželé Jaroslav a Pavla Hraničkovi** z komunity Emmanuel. Pokud máte zájem se na tuto duchovní obnovu přihlásit, napište jim mail na lap@emmanuel.cz.

Svědectví

Jeden příklad z mnoha ohledně působení „Lásky a pravdy“. Na jedné z přednášek se mluvilo o odpuštění mezi manželi. Hned nato přišla adorace před vystavenou Nejvyšší svátostí. Jeden muž uslyšel vnitřní hlas, který mu říkal: „Popros svou ženu o odpuštění.“ Jeho první reakce byla: „Nevím, zač bych měl prosit o odpuštění.“ A druhá reakce: „Vlastně by spíš ona měla poprosit mě o odpuštění...“ Ale ten tichý hlas neustával. Po deseti minutách už to nevydržel a obrátil se ke své ženě se slovy: „Prosím tě o odpuštění za všechno, co jsem měl udělat a neudělal od té doby, co jsme se vzali.“ Jeho žena poté říkala, že to pro ni bylo, jako by ji znovu požádal o ruku. Žili v manželství už dvacet let, a i když zůstali spolu, neměli pro své manželství už žádnou naději, neměli už nic společného kromě výchovy dětí. Od té chvíle však začali žít nový život a jejich manželství vyzraje silně do celého okolí.

Toto svědectví je z knihy Oheň naděje, kterou napsali Bernard Peyrous a Hervé-Marie Catta.

*** Radka Svobodová

Slovo redakce

Vážení a milí čtenáři,
již druhým rokem pro vás připravujeme s radostí tento zpravodaj a věříme, že vám přináší užitečné informace. O jeho oblibě mimo jiné svědčí to, že bývá po vydání brzy rozebraný. Nyní se na vás obracíme s prosbou o jeho podporu. Vzhledem k narůstajícím nákladům a inflaci se cena jednoho kusu posledního zpravodaje přehoupla přes 70 korun. Tato částka zahrnuje pouze náklady na tisk. Veškerou práci na zpravodaji odvádí redakce, korektoři i grafici zdarma ve svém volném čase a ani příspěvky ostatních autorů nejsou honorované. Uvítáme proto jakýkoli finanční příspěvek určený na tisk zpravodaje, jehož bezplatnost, tištěnou podobu a kvalitu bychom rádi udrželi. Velmi nás potěší jakýkoli váš dobrovolný příspěvek, který můžete vkládat do kasičky v kostele umístěné u tiskovin. S velkým díky předem za vaši podporu

*** Veronika Mičulková

Adaptační skupina na faře

Od poloviny dubna 2022 až do konce června 2023 probíhala na faře v Tišnově činnost adaptační skupiny, do které docházelo průměrně 18 dětí ve věku od tří do šesti let. O děti pečovaly vychovatelky z Ukrajiny i Česka.

Už je konec?

Třicátého června letošního roku byl den, kdy se děti a vychovatelky v rámci adaptační skupiny sešly naposled. Aby loučení nebylo jen smutnou událostí, vyrazili všichni ještě na výlet do ZOO Jihlava, kde se děti radovaly z objevování zvířátek a společně stráveného času.

V průběhu farní “školky” se děti učily česká slovíčka a fráze, věnovaly se poznávání okolního světa, rozličným pohybovým hrám a kreativním činnostem. Navštěvovaly také výukové programy v Městské knihovně Tišnov a v neposlední řadě měly možnost se zapojit do učebního projektu organizace UNICEF.

Foto: Veronika Mičulková

V tuto chvíli si děti mohou užívat prázdnin a od září některé z nich zamíří do první třídy a jiné jsou již připraveny do českých školek v Tišnově a okolí. Ukrajinsky mluvícím dětem ve školách pomáhají asistentky, aby jazyková bariéra nestála v cestě k novým poznatkům a nebyla překážkou jejich zvědavosti. Během fungování adaptační skupiny již některé rodiny či maminky s dětmi zaměřily zpět domů na Ukrajinu, kde je však situace stále velmi neveselá a silně ovlivňuje každý den. Proto prosím, myslíme v modlitbě na všechny, kteří se s touto situací musí potýkat. Nezapomínejme ani na ty, kteří mají možnost válku přečkat u nás, v České republice.

I v této nelehké chvíli je však možné najít krásné, nezapomenutelné momenty, které provázely všechny účastníky skupiny po celou dobu jejího chodu. Vznikla nová přátelství, která potrvají i přes ukončení činnosti adaptační skupiny.

Velké díky patří MAS Bráně Vysočiny, za zprostředkování tohoto projektu v Tišnově, dále otcům P. Josefu Rybeckému a P. Jiřímu Landovi za poskytnutí příjemného zázemí fary a všem těm, kteří jakkoli pomáhali s chodem “školky”.

*** Klára Dvořáčková

Dění v církvi

Aktuality z Brněnské diecéze

- Své působení v brněnské diecézi zahajuje Komunita Blahoslavenství. Pro své duchovní aktivity bude využívat bývalý řeholní dům sester dominikánek ve Střelicích.
- V rámci oslav Dne Brna sloužil biskup Pavel Konzbul pontifikální bohoslužbu za město Brno.

Aktuality z ČR

- Na tisíc poutníků a turistů putovalo na Sněžku ke sv. Vavřinci, patronovi Krkonoš.
- Arcidiecézní katechetické centrum v Olomouci připravuje několik online kurzů: Cesty k Bohu, Církev se probouzí ve farnostech, Jak téma s dětmi prožít, nejen „přežít“, Direktorium pro katechezi, Náboženství pro dospělé.

Aktuality ze světa

- V rumunském Banátu proběhly oslavy 200. výročí založení české krajanské komunity. Slavnostní mši v kostele sv. Václava ve Svaté Heleně celebroul náš biskup Pavel Konzbul.
- Příští Světové dny mládeže se budou konat v roce 2027 v jihokorejském Soulu.

*** Aneta Kličnarová

Přehled plánovaných akcí

- **21. 10., 18. 11. a 2. 12. 2023**
Duchovní obnova pro manžele Lásky a Pravda
- **22. 10. 2023** Misijní neděle
- **12. 11. 2023** Pouť ke sv. Anežce v Předklášteří

Opravy

Milí farníci, letos na jaře se nám podařilo výměnou latí, několika trámů a krytiny opravit střechu na faře. Zároveň byly obnoveny hromosvody, odbourány komíny, přidáno několik výlezů, aby bylo možné prohlédnout očima každou část střechy, a provedeny další přidružené práce. Klempířské a pokrývačské práce prováděl pan Lubomír Koukal. Ostatní profese zajistilo několik dalších subdodavatelů. Všem, kteří se na opravě podíleli, děkujeme. Oprava byla hrazena z farních peněz a celkové náklady včetně přidružených prací činily 1 074 956 Kč. Velké díky patří Vám všem za Vaši štědrost při sbírkách a za všechny Vaše dary.

Na střeše kostela se doplnily sněžníky do míst, kde dosud chyběly. V interiéru se podařilo opravit lítačky a udělat drobné úpravy, aby mohl být během dne kostel otevřený k osobní modlitbě. Také byla svépomocí vymalována zákristie. Místo černých zdí a stropu, které bylo potřeba nejdříve důkladně umýt, dnes září krásnou bílou barvou. Děkujeme všem, kdo přiložili ruku k dílu.

V době psaní tohoto článku probíhá výmalba fary. Opět svépomocně. Věřím, že až budete článek číst, bude již fara jako nová. Také děkuji všem, kdo přiložili ruku k dílu. Moc si toho vážím. Faru malujeme svépomocně, abychom ušetřili peníze, protože chystáme stavbu farního sálu.

*** o. Josef

Vstupy do škol

Co jsou to Vstupy do škol? Kdo se na nich podílí?

Diecézní katechetické centrum nabízí školám prostřednictvím vyškolených lektorů výukové programy týkající se křesťanství. Jejich cílem je přiblížit žákům, ale jak nám zkušenost ukazuje, i učitelům křesťanské svátky, hodnoty, osobnosti. Programy rozšiřují povědomí žáků o tradicích, zvycích a vedou k porozumění křesťanství jako součásti naší kultury.

V naší farnosti máme několik lektorů, kteří do škol chodí. Přicházíme po domluvě se školou s připravenými programy a jsme v tišnovských školách vítáni. Stejně tak byly Vstupy do škol oceněny v drásovské škole. Nejoblíbenější jsou programy týkající se Vánoc a adventu, příběhu narození Ježíše Krista, postav v betlémě, města Betléma, předávání betlémského světla, svatých Tří králů a jejich darů. Součástí je vůně kadidla a výroba vánočního symbolu. Před Velikonocemi přicházíme s mnoha pomůckami a symboly postní a velikonoční doby a zvláště Svatého týdne. Žáci si mohou pomoci barev a symbolů doslova osahat a zažít velikonoční příběh. Velmi obohacující je také program Bible – víc než kni-

ha. Někteří žáci si chtějí Bibli půjčit. Také řeší hebrejskou a řeckou abecedu, luští nápisy. Seznámí se nejen s jazyky Bible, ale také s jejími knihami, posláním, literárními druhy v Bibli a některými příslovími. Další program srovnává křesťanské svátky Dušiček a Všech svatých s keltským Halloweenem. Nabízíme také program o G. Mendelovi, o svatých Cyrilu a Metoděvi a jejich odkazu, o svědcích víry např. Josefu Toufarovi. Zcela zvláštní je program Kostel u nás, kdy nepřicházíme do školy, ale třída přijde do kostela a může si jej důkladně prohlédnout s výkladem všech míst, symbolů, předmětů a nakouknout do zákoutí kostela.

Programy jsou pečlivě připravené a schválené, lektoři používají prezentace a mnoho pomůcek, aby zprostředkovali dětem zážitek pro smysly. Z každého programu si žáci kromě poznání i něco odnesou; luštěnku, ozdobenou svíčku, hvězdičku, náčrtek kostela, do kterého si děti nalepí samolepky aj.

Programy vedou k zamyšlení nad hodnotami, které jsou důležité, spojují to, co k sobě patří, křesťanství a kulturu, která je někdy zapomínaná, a jsou tedy součástí nové evangelizace. Na programy se připravujeme modlitbou

Teologický kurz

Diecézní katechetické centrum organizuje jednou za dva roky Teologický kurz. V uplynulém školním roce se jej zúčastnili tři zájemci z řad tišnovské farnosti: Jan Hájek, Veronika Mičulková a Jan Uryč. Absolvovali společně různé předměty, například: liturgika, církevní právo, úvod do Písma Svatého, morální teologie, systematická teologie, církevní dějiny, úvod do Nového i Starého zákona, které byly zakončeny na základě testu, průběžným odevzdáním úkolů nebo zpracováním reflexe na dané téma. Účastníci strávili celkem 16 sobot od 9 do 16 hodin na Biskupském gymnáziu v Brně. Těm, kteří kurz úspěšně ukončili ještě v květnu, předal slavnostně osvědčení biskup Pavel v katedrále sv. Petra a Pavla. Na kurz volně navazuje Kurz katecheta (více na <https://kc.biskupstvi.cz/kurz-katecheta/>), který začíná v říjnu 2023.

*** Veronika Mičulková

Foto: Hana Dancingerová

k Duchu svatému za lektory i všechny zúčastněné. Máme na mysli to, že Bůh chce oslovit každého člověka a že Boží cesty jsou nevyzpytatelné.

Modlitbou za úspěšné provedení a přijetí Vstupů do škol se může zapojit celá farnost. Řekla bych, že tuto vaši modlitební podporu potřebujeme. Bůh pak uskuteční dílo, které v nás započal.

*** Hana Dancingerová

Brněnské kostely:

Kostel svatého Jakuba

Chrám sv. Jakuba v centru Brna na Jakubském náměstí je díky své 92 metrů vysoké věži jednou z dominant města. Představuje vzácný příklad monumentální církevní stavby z období pozdní gotiky v její čisté podobě.

Historie kostela

Na Jakubském náměstí stával již na začátku 13. století románský předchůdce dnešního chrámu. Byl postaven pravděpodobně v letech 1201–22, první písemná zmínka o něm pochází z roku 1228. Během 15. a 16. století byl vybudován nový pozdně-gotický trojlodní chrám v podobě, jakou známe dnes. Stavbu zahájil stavitel, architekt a sochař Antonín Pilgram a dokončil ji architekt Antonio Gabri. V roce 1515 byla stavba značně poškozena požárem, záhy však pokračovala a byla završena dokončením věže v roce 1592. Pozdější úpravy již podstatně nezměnily celkovou podobu chrámu. Kostel sv. Jakuba byl vždy farním kostelem, zpočátku sloužil hlavně německým a flanderským obyvatelům, kteří se usadili v severní části města Brna.

Interiér kostela

Chrám sv. Jakuba představuje jednotný halový prostor o délce 64 metrů a šířce 22 metrů zaklenutý nádhernou síťovou klenbou. Interiér kostela byl později barokizován, nicméně neogotická adaptace podle architekta Heinricha Ferstela mu v 19. století vrátila gotickou podobu. Od tohoto autora pochází i krásný novogotický oltář, který je vyroben z několika druhů mramoru a na jehož vrcholu se nachází socha sv. Jakuba. Boční barokní oltáře pocházejí z 18. století, původně jich bylo 17, po regotizaci interiéru jich zbylo jen 9. Nejvzácnějším oltářním obrazem je Poslední večeře Páně od malíře Sterna z 18. století. K nejstarším památkám v interiéru patří dřevěný polychromovaný kříž z konce 13. století, pozdně gotická kamenná kazatelna s reliéfy ze života Krista a kamenný portál kaple Panny Marie bolestné – oboje z 16. století. Významnou památkou je také monumentální náhrobek s bronzovou sochou klečícího maršála Louise Radouita de Souches, úspěšného velitele obrany Brna během obléhání města švédskými vojsky v roce 1645, který je umístěn za hlavním oltářem.

Kostnice (osárium)

Již od počátku 13. století existoval kolem kostela hřbitov. Umístění hřbitova uvnitř hradeb neumožňovalo jeho další rozšiřování a jeho kapacita brzy přestala stačit potřebám rostoucího města. Z tohoto důvodu zde byl zaveden tzv. výměnný systém pohřbívání, což znamenalo, že po 10–12 letech od pohřbu byl hrob otevřen, ostatky vyjmu-

Socha sv. Jakuba na hlavním oltáři

Foto: Dagmar Krejčová

ty, uloženy do speciálních podzemních prostor (kostnic) a do uvolněného hrobu byl pohřben další zemřelý. Přímou pod kostelem byla k tomuto účelu zřízena v 17. století trojkomorová krypta, později byla rozšířena o další prostory pod hřbitovem. Krypta se rychle plnila i díky obětem epidemii moru, cholery, válečných událostí z doby třicetileté války a švédského obléhání. Koncem 18. století bylo v rámci josefínských reforem z hygienických důvodů zakázáno další pohřbívání zemřelých uvnitř města. Ostatky z hrobů byly uloženy v kostnici, hřbitovní zeď byla stržena a prostranství kolem kostela bylo vydlážděno nepotřebnými náhrobními kameny. Postupem času se na kostnici zapomnělo. Jaké překvapení nastalo v roce 2001, když byl během průzkumu podzemí při úpravách Jakubského náměstí nalezen rozsáhlý pohřební komplex s více než 50 000 kosterními pozůstatky! Kosti byly pečlivě očištěny a naskládány do vrstev v podzemních komorách. Brněnská kostnice u sv. Jakuba je dnes druhou největší v Evropě (po pařížské

kostnici pod katedrálou Notre Dame) a je cenným dokladem o způsobu pohřbívání zemřelých v minulosti. Je přístupná veřejnosti.

V letech 2015–2016 proběhla nákladná rekonstrukce interiéru kostela. Od ledna 2022 je kostel opět uzavřen, neboť nyní probíhá další fáze oprav chrámu – tentokrát jde o rekonstrukci krovu, výměnu střechy, opravu venkovních kamenných prvků a velkých gotických oken a také renovaci věže se zpřístupněním vyhlídky na město. Tato fáze renovace kostela by měla být ukončena v prosinci 2023. Z těchto důvodů jsou nyní bohoslužby farnosti sv. Jakuba slaveny v sousedních kostelích sv. Tomáše a v jezuitském kostele Nanebevzetí Panny Marie.

Kostel sv. Jakuba je součástí Svatojakubské poutní cesty na Jižní Mora-

Kostnice

Foto: Dagmar Krejčová

vě, která vede z Brna do Mikulova. Tam je možno navázat na úsek vedoucí Rakouskem a pokračovat dále

až do španělského Santiaga de Compostela k hrobu sv. Jakuba.

*** Dagmar Krejčová

Kostel sv. Jakuba

Foto: Dagmar Krejčová

Modlitba za naši zem

*Všemohoucí věčný Bože,
na přitluku svatého Václava,
dědice české země,
přijmi naše prosby za ty,
kteří nám vládnou: dej jim
ducha moudrosti a prozíravosti;
ať respektují Tvůj spravedlivý řád,
hájí lidskou důstojnost
a život každého člověka
od početí až do přirozené smrti;
ať podporují zdravou rodinu
založenou na celoživotním
věrném svazku muže a ženy;
ať poctivě spravují svěřené majetek
a svým jednáním dávají
dobrý příklad celé společnosti;
ať jsou zodpovědní vůči dalším generacím,
probouzejí touhu po dětech
a jejich dobré výchově.
Nás pak naplňuj Svatým Duchem
a veď ke svědomitosti,
abychom svým životem přispívali
ke šťastné budoucnosti národa
a zodpovědně rozhodovali.
O to prosíme skrze Krista,
našeho Pána.
Amen*

Česká biskupská konference
A.D. 2010

Sestra Anežka Hasoňová Ocist., jak jsem ji znal

Poprvé jsem o sestře Anežce slyšel někdy začátkem sedmdesátých let minulého století, když mi moje sestra vyprávěla o tajné kandidátce v klášteře Porta coeli, se kterou ji tam seznámil tehdejší tišnovský administrátor P. Jan Nesvačil.

Osobně jsme se setkali až o mnoho let později, když jsem v roce 1991 nastoupil do obnoveného Cisterciáckého opatství Porta coeli jako první civilní zaměstnanec. Sestra Anežka, nápadně mladší než všechny ostatní sestry, působila velmi nenápadně a skromně. Od prvních chvil, kdy mohla už legálně žít v klášteře, pomáhala s péčí o stárnoucí spolusestry, pracovala na zahradě a dělala kostelnici v konventní kapli. Samozřejmě jen do té míry, co jí dovozovala její srdeční nemoc.

V té době jsme se vzhledem k životu cisterciáček v klauzūře potkávali jen velmi málo. Všechno se ale výrazně změnilo ve chvíli, kdy byla zvolena převorkou místo sestry Alžběty, která v této funkci již několik let přesluhovala. A protože byla v konventu jedinou osobou mladší 75 let s dostatečnou dobou od věčných slibů, nepomohly jí žádné námitky, že nemá schopnos-

ti ani zkušenosti, aby mohla být převorkou. Prostě byla hozena do vody a musela se učit plavat.

Od toho dne jsem se s ní setkával velmi často. Zprostředkoval jsem kontakty a jednání s úřady, firmami a celým civilním prostředím. Bylo pro ni velmi těžké a složité, po době strávené v klauzūře, orientovat se ve všech světských problémech. Obdivoval jsem její pokoru a odvahu, se kterou se na začátku se vším vyrovnávala. V polovině devadesátých let nebyly státní ani mnohé soukromé instituce stále ještě připraveny a přizpůsobeny tomu, že existuje kontemplativní řád jako právnická osoba. Někdy docházelo k nepochopení, někdy procházelo vše hladce a někdy jsem byl svědkem vyloženě humorných situací. Třeba, když jsme v tišnovské bance zřizovali pro novou převorku podpisové právo, padla otázka, kdo potvrdí, že ona je opravdu představenou. Na odpověď,

že potvrzení o jmenování převorkou podepsal oseký opat, který v té době měl v rámci kongregace ženský klášter Porta coeli na starosti, padla další otázka, kdo potvrdí, že on je opravdu opat a zástupce kongregace? Odpověď zněla, že generální opat v Římě. A na poslední absurdní dotaz: „Kdo potvrdí generálnímu opatovi, že je opravdu generální opat“, mohla zaznít jediná odpověď: „Papež“.

Bylo zajímavé pozorovat, jak někteří lidé neví, jak se k takové osobě chovat, jak byli někdy velmi nejistí, někdy zas přezíraví. A stejně tak se někdy stávalo, že nejistě a neinformovaně působila i matka představená Anežka. Postupem času se ale stávala ve své funkci suverénnější a sebevědomější.

Nejvíce času a energie však dávala péči o staré a nemohoucí spolusestry. Za to jí patří největší obdiv a vděčnost. A také za to, že celou dobu mého působení v klášteře věřila obnově řeholní komunity a pracovala pro ni..

- 11. 10. 1941 narození
- 29. 8. 1957 přijetí řeholního roucha (obláčka)
- 11. 10. 1981 složení slavných slibů
- od roku 1989 konventní převorkou (priorissa conventualis)
- 20. 7. 2023 úmrtí

*** Jan Bednář

Foto: Josef Permedla

Svědectví

Naše cesta k chození, manželství a jáhenství z pohledu Vendy Kotlářové

Když mi bylo 15 let, kamarádka mě přivedla na myšlenku, že by bylo moudré začít se modlit za naše budoucí partnery. Byla jsem ve skupince mladých holek ve farnosti Svitavy, které zpívaly ve sboru a schole a také pokukovaly po klucích. Líbil se nám ministrant Vašek. S kamarádkou jsme si ho pojmenovaly „Met“ jako Metoděj, jehož ve farním divadle ztvárňoval. A když jsem viděla, jak se modlí, řekla jsem v modlitbě P.Marii, že bych jednou chtěla také tak zbožného a hezkého kluka, jako je on. :)

Met byl ovšem nedobytný, protože měl touhu stát se knězem, a tak se po holkách moc nedíval. Působil zahledně do svého duchovního povolání, byl velmi milý v konverzaci, ale kdokoli se ze smělejších holek snažil s ním navázat nějaký hlubší kontakt třeba během přestávek v nácviu divadla, odešel s nepořízenou.

Mé první „ahoj“ tomuto prvnímu klukovi, který se mi zalíbil, bylo na pouti, když jsem si vybírala, jaké srdíčko jako přívěšek si koupím na krk. Držela jsem jich více v ruce a najednou se vedle mě objevil, tak jsem ho nesměle pozdravila, jedno koupila a šla dál.

Jednou jsem šla s kamarádkou a bavily jsme se, jaká je vlastně škoda, že tak pěkný kluk, jako je on, chce jít do semináře. Šly jsme kolem kaštanu a už nastalo období, kdy malé kaštanů spíše nebyly. Vymyslela jsem pro zpestření chvílky takovou hru a zároveň srandičku: „Ta z nás, která najde kaštan, tak ta se jednou zalíbí Vaškovi – Metovi.“ Obě jsme hledaly a já našla jeden kaštan. Kamarádka říkala, že najde též, ale nenašla nic. A tak si ze mě postupem času utahovala, jestli pořád mám ten svůj kaštan na památku naší hry na budoucnost. A já na to, že ano. Kaštan jsem si schovala do tajné památné schránky na vzácné věci a dopisy a postupem času trouchnivěl.

Když mi pak bylo 17 let, stala se zvláštní věc. Vašek mě kontaktoval,

že by se potřeboval sejít. Moc jsme se neznali, tak jsem usoudila, že asi shání nějakou holku na maturitní ples do Holešova a že vlastně s děvčaty z naší farnosti moc v kontaktu není, ale zrovna nedávno jsem s ním komunikovala o možnosti jet na „Dobrý tábor – to je dřina“ na diecézní centrum do Rajnochovic. Když se objevil přede dveřmi, culil se na mě a držel malou růži. Já v té chvíli zažila životní šok. To jsem opravdu nečekala. Došlo mi, že má o mě zájem, ale zároveň jsem byla celá nesvá, protože jsem neměla na nějaké chození myšlenky ani čas a zároveň jsem byla zmatená, jak to má s tím kněžstvím. Rozhodně jsem nikoho nechtěla odvádět z jeho cesty. Po procházce a v dalších dnech jsme se domluvili, že se budeme poznávat. Psali jsme si dopisy, podnikali spolu vše možné, modlili se. Pro Vaška to bylo náročné období, protože se měl rozhodnout, zda si podá přihlášku do semináře či k Policii ČR. Naštěstí uběhly asi jen necelé 3 měsíce a po sobotní vigílii Vzkříšení jsem se rozhodla, že s ním opravdu chci chodit, protože jsem poznala jeho kvality. Vašek mi řekl, že když jsem se mu zalíbila, myslel, že je to nejprve jen pokušení, aby nešel na kněze. Ale dost se trápil a pak mu jeho spolubydličci na internátě střední školy ateista řekl: „A co když tě Bůh chce v manželství?“ A poté více přemýšlel, zda opravdu hledá Boží vůli.

Jednou mi Vašek vyprávěl, že málem přišel v devíti letech o život. Chtěl si vyrobit zvířátka z kaštanu, a tak vylezl vysoko na strom, praskla pod ním větev a spadl na zem, zapadl mu jazyk, dostal se do bezvědomí. Strom stál vedle domu chirurga. Díky Bohu si ho všiml syn toho lékaře, který zaběhl pro tatínka. Ten mu poskytl první pomoc, zavolal záchranku a malý Vašík strávil měsíc v nemocnici jen s otřesem mozku a zlomenou rukou. Pod stromem po jeho pádu ležela pak spousta kaštanů, děti je chodily sbírat a Vašíkovi pak říkaly „Kaštane“. :)

A proto říkávám, že jsem opravdu našla svůj kaštan. Pán mi Vaška zachoval, abych nezůstala na ocet. :)

Věříme, že se nejedná o pouhou náhodu, ale naše životy byly vedeny

Boží Prozřetelností, že máme jeden druhého. Měli jsme štěstí, že jsme byli pro sebe vzájemně prvním vztahem a že už po půl roce chození jsme oba věděli, že spolu chceme vytrvat do manželství. Je i srandovni, že Vaškovi v dětství říkali „Vendulko“ a mně v dětství říkala babička „Venoušku“.

Po 6,5 letech chození a modlení :) jsme měli 13. 9. 2008 svatbu a postupně se narodily naše 4 děti (Filípek 12 let, Amálka 10, Mikuláš Dominik 6, Jeremiáš Jan 3). Občas se Vašek sdílel, že ho Pán kromě svého zaměstnání a rodiny ještě volá k něčemu vyššímu a že neví, co to je. Později přišel na to, že to bude jáhenství. Vždy jsem si myslela, že jáhenství je pro rodiny, které mají už odrostlejší děti, a tak jsem do tohoto povolání nebyla úplně nadšená. Ale souhlas k přípravě jsem dala, abych ho podpořila i s ohledem na jeho touhu, před naší známostí, být knězem.

Jednodušší jsme to měli oproti jiným předjáhenkým párům, že Vašek si teologii vystudoval během svých studií zamlada. Během čtyřleté přípravy jsme zažili i různé těžkosti, kdy nebylo jednoduché být šťastnými manželi, natož abych měla radost z plánovaného jáhenství. V jednom období jsem si říkala, že jestli manžel zůstane v zaměstnání, v kterém zrovna byl, tak že souhlas ke svěcení nebudu moct dát. Pán však vše řídil a různé věci se postupem času změnily, až jsem dospěla k tomu, že má Vašek opravdu být jáhnem už teď, i když nemáme děti odrostlé.

A ještě jedna událost v naší rodině mně pomohla si uvědomit důležitost tohoto poslání. Ale to už by bylo na další vyprávění, které vám třeba povím někdy osobně :) – aneb: Co nám do života přinesl Carlo Maria... :)

*** Vendy Kotlářová

Zápas kláštera Porta coeli s pernštejnským rodem o práva a svobody

I po smrti druhé zakladatelky Alžběty IV. musel klášter Porta coeli pokračovat v úsilí k navrácení svých práv a svobod. To bylo zcela klíčové pro jeho další existenci a rozvoj zvláště v situaci, kdy si Pernštejnové na základě tzv. opravní držby kláštera přivlastňovali polovinu výnosů klášterních statků.

Další spor o statky v Šerkovicích, Bělčici a Ochozi vedl konvent s Markvartem z Lomnice. Tento spor trval až do roku 1480 a jeho úspěšné vyřešení si vyžádalo několik žalob. Potvrzení klášterní zástavy Pernštejnům a zvýšení výplatní sumy o 2000 dukátů králem Vladislavem Jagellonským v roce 1472 bylo na druhé straně kompenzováno privilegiem, ve kterém Vladislav slíbil, že on ani jeho nástupci nebudou v budoucnu již dále zastavovat, pronajímat či zabírat klášterní statky, a zároveň zrušil všechny dosavadní nespravedlivé závazky tohoto druhu. Tato královská výsada hrála v dalším vývoji kláštera a klášterního panství velmi důležitou roli – všichni další panovníci její závazky dodržovali a v polovině 16. století pak posloužila jako stěžejní dokument v závěrečném sporu abatyše Barbory Konické s Pernštejnými. Právě v uvedeném roce 1472 se situace na nějaký čas významně změnila ve prospěch kláštera a konventu.

I když syn Jana II. z Pernštejna Vilém získal formálně „podobí“, byl politickými okolnostmi přinucen přejít do tábora Matyáše Korvína, který byl katolickou částí české a moravské šlechty zvolen již v roce 1469 vzdorokrálem proti Jiřímu z Poděbrad. Po Jiřího smrti v roce 1471 se Matyáš opět nechal vyhlásit českým králem, tentokrát proti Vladi-

slavu Jagellonskému, ovládl velkou část Moravy a získal podporu i části české šlechty. V roce 1479 uzavřel s Vladislavem dohodu, podle které získal Moravu a vedlejší země Koruny české, přičemž oba používali titul dědičného českého krále. Matyáš nerespektoval opravu Porta coeli ani zástavu klášterních statků, odňal je Pernštejnům a převedl pod svou přímou správu. Pernštejnům ponechal pouze roční plat 60 hřiven. Z nabyté samostatnosti se ale sestry v Porta coeli netěšily dlouho. Po uzavření míru mezi Matyášem a Vladislavem sice Korvín vydal privilegium, kterým klášteru potvrdil a obnovil všechna práva a výsady a zároveň zrušil veškerá darování, zápisy a zcizení, které postihly klášterní statky, o sedm let později však Vilém II. z Pernštejna, jehož mohutný majetkový a mocenský vzestup pokračoval i za Matyášova panování na Moravě, dosáhl svého.

Společně se svým bratrem Vratislavem z Pernštejna získal od Matyáše opravu znovu a hned si ji pojistil i u krále Vladislava. V roce 1490 ji pak dostal doživotně, a to i pro své syny. Ti společně s Vilémovým bratrem Vratislavem dostali i doživotní markraběcí plat ve výši 64 hřiven za rok, odváděný z klášterního panství Vilémovi. Hned po smrti Matyáše Korvína ve stejném roce přestoupil Vilém

z Pernštejna oficiálně na katolickou víru a pomohl Vladislavu Jagellonskému získat uherskou korunu. Za to obdržel další privilegia na klášterní panství. Kromě potvrzení starších Korvínových výsad došlo i k zásahu do práv abatyše samostatně vystupovat před zemským soudem a svobodně navrhnout olomouckému biskupovi duchovní správce klášterních far. Pokud chtěla abatyše k uprázdněné fáře navrhnout nového kněze, musel s kandidátem souhlasit i pernštejnský pán. To se samozřejmě týkalo i probostství sv. Petra v Brně. Po smrti bratra Vratislava v roce 1496 se Vilém stal jediným pánem klášterního panství, jehož opravní držba byla přičleněna pod hrad Pernštejn a jeho úředníky.

Krátce předtím v roce 1495 zemřela nástupkyně druhé zakladatelky kláštera Alžběty IV., abatyše Johanka z Pěncína, pocházející se starobylé moravské rodiny, sídlící nedaleko Prostějova. Vedla konvent téměř po třicet let v mimořádně těžké době. Její náhrobek se dochoval až do sou-

časnosti. Je umístěn v předsíni předklášterské baziliky a kolem znaku jejího rodu je možno přečíst latinský nápis: *Léta Páně 1495 zemřela ctihodná paní Johana abatyše tohoto kláštera ve čtvrtek po svátku narození Panny Marie. (Modlete se za duši) její.*

Během celé své vlády nad konventem se Johanka snažila ze všech sil čelit nepříznivé situaci. Již krátce po opětovném udělení opravy kláštera Pernštejnům v roce 1486 se za podpory sprátené šlechty rozhodla vybudovat nezávislou klášterní doménu, která by nepodléhala perňštejnské opravě a správě. K tomu mělo sloužit vlastnictví statků, které konvent nabyt či nakoupil ze svých vlastních prostředků. Takové statky byly považovány za svobodné a volné a konvent je mohl užívat sám a uplatňovat na nich plné pravomoci správní i soudní. V této souvislosti byl klíčový pro takto získané zboží královský majestát vydaný na konci roku 1491, kterým král Vladislav Jagellonský na žádost Johanky tento postup schválil a zároveň svolil, aby abatyše a konvent měly tyto majetky

jako svobodné a dědičné vlastnictví, které mohou zapsat do zemských desek, a výslovně je přitom vyňal z pravomoci současných i budoucích opravních pánů kláštera. Již před vydáním tohoto majestátu klášter z dědictví abatyše a její sestry Ofky z Pěňčína, která byla v Porta coeli řeholnicí, zakoupil podíly v Rysovské Nové Vsi (dnes Nová Ves u Heřmanova) a Jilmovém, v polovině roku 1491 pak Johanka a její sestra získaly koupí za 434 uherských zlatých celý majetek tišnovského vладыky Jana z Věže, který zahrnoval dvůr s pozemky a lesem Horkou, dvě usedlosti a krčmu (dnešní Humpolku), dále dvě usedlosti v Hájku a jednu v Uníně. K tomu přikoupily od Valše z Herutic (Heroltic) ještě další louky u Tišnova a vše darovaly klášteru. Tím Johanka z Pěňčína vytvořila základ pro vybudování malého panství pod vlastní klášterní správou, který pak v první polovině 16. století dále rozšiřovaly její nástupkyně Markéta z Lomnice a Apolonie z Boskovic.

*** Jan Kos

Letní vzpomínka na Otce Josefa Šindara

Monsignora Josefa Šindara jsme znali především jako laskavého kněze, sečtělého literáta a velkého přítele Lužických Srbů. Při bližším poznání jste ale mohli objevit mnohem více vrstev jeho osobnosti. Velmi rád si dobíral své přátele vtipnými narážkami a přijímal i méně zdařilé pokusy o repliky. Jeho laskavý a inteligentní humor přímo vybízel k vzájemnému hecování. Sám sebe prohlašoval za nepřítel formalit a oficialit a důsledně nás napomínal, abychom ho neoslovovali žádnými tituly – pro přátele byl prostě Josef. Pro odlišení od ostatních Josefů jsme si přidali – Velkej Josef, což dobře vystihovalo nejen jeho obrovskou postavu. Při jednom takovém škádlení před kostelem po nedělní mši svaté došla také řeč na další Josefovou lásku: Chorvatsko, přesněji jeho krásy, moře, pobřeží, ostrovy a tamní přátele. Na Josefovi bylo vidět, že je mu opravdu líto, že vzhledem ke svým zdravotním obtížím s nemocnou nohou už nikdy tato milovaná místa ani chorvatské přátele neuvidí. Tehdy jsem tak trochu z hecu nabídl Josefovi, že ho do Dalmácie bez problému dovezu na předním sedadle našeho sedmimístného

rodinného vozu, kde je dostatek místa i pro velkého chlapa a po sklopení sedadla lze v pololůžkové úpravě cestovat i s nohou podepřenou polštářkem na palubní desce. Bingo! Josef se chytil. Vyzkoušel si sedadlo a pak už zbylo pouze naplánovat cíl a termín a vyrazili jsme. Zamířili jsme na Korčulu, protože tam měl v dominiánském klášteře Josef přítele opata Randao Pršiče a spoléhal, že zde najde azyl. My s manželkou a třemi nejmladšími dětmi jsme hodlali řešit ubytování až na místě. Nakonec jsme museli vzít zavděk společné ubytování v prostorném bytě, kde bylo dostatek soukromí pro všechny i místo pro společné stravování a večerní soubor v hraní „Člověče, nezlob se!“ (další Josefova vášeň). Když nás majitelka bytu uváděla, ukázala naši ložnici i pokojík, kde bude bydlet „dědeček“. Josef se jen lehce pousmál, aniž by to komentoval, a od té doby nám hrál roli dědečka. Báječná první společná výprava nás nadchla, a proto jsme v následujících letech navštívili chorvatské pobřeží ještě několikrát. Už jsme byli sehraný tým. Po společném jídle a modlitbách jsme obvykle šli každý po svém. My na nejbližší

Foto: <https://www.youtube.com>

pláž a Josef vždy na nějaké schované místo bez lidí. Toto puritánské soukromičení se mu jednou málem stalo osudným. To se stalo při našem pobytu na ostrůvku Čiovo u Trogiuru. Když jsme po obědě odcházeli na pláž, Josef se ještě modlil a loučil se s tím, že půjde až později na své místo. Kolem třetí hodiny se naše dcerky vracely uvařit kávu a nosily nám ho na pláž. K velkému překvapení tentokrát objevily na balkoně zoufalého, slunečním zářem totálně vyštaveného Josefa. Děkoval prý se slzami v očích za záchranu. Po našem odchodu si totiž šel na balkon pro plavky a průvan mu zabouchl dveře, takže byl několik hodin uvězněný ve slunečním pekle. Večer při „Člověče, nezlob se!“ už jsme jen s úlevou vzpomínali...

*** František Svoboda

Svatý Vojtěch

Příběh o svatém Vojtěchovi je na jedné straně smutný. Vypráví o mladém člověku, který se snažil lidem pomáhat, ale oni ho odmítli. Na druhé straně je příběhem o naději, že i když se člověku v životě dobrá věc nepodaří zcela uskutečnit, může i přesto jeho myšlenka dál žít a přinést dobré ovoce. Někdy to trvá i více let.

Vojtěch se narodil kolem roku 956 jako syn knížecí rodiny Slavníkovců, která sídlila v Libici nad Cidlinou. Měl 5 sourozenců. V roce 962 ho jako malého chlapce birmoval při své návštěvě Libice magdeburský arcibiskup. Základní vzdělání Vojtěchovi zprostředkovali kněží z Libice. Ve studiu teologie pokračoval v Magdeburku, kde působil devět let (972–981). Po svém návratu ze studií získal první stupeň vyššího kněžského svěcení – podjáhentství a stal se pomocníkem prvního **českého biskupa Dětmara. Po jeho smrti se stal druhým pražským biskupem.** K volbě došlo 19. února 982 za účasti Boleslava II. na Levém Hradci. V necelých třiceti letech byl Vojtěch vysvěcen pražským biskupem, **svěcení mu udělil světitel Willigis, arcibiskup mohučský.**

Mladý a ctnostný Vojtěch začal horlivě hlásat křesťanskou víru, ale brzy narazil na velké těžkosti. Křesťanství u nás teprve zapouštělo kořeny a ti, kteří novou víru odmítali, **Vojtěcha pomlouvali a vyhrožovali mu a chtěli, aby odešel. Vojtěch byl velmi smutný a zklamaný a na několik let opravdu odešel do ústraní kláštera v Římě.**

Na naléhavé papežovy prosby se nakonec Vojtěch do Prahy vrátil. Jeho působení komplikovala krize v českém knížectví, která se projevovala i rostoucími spory mezi Přemyslovci a Slavníkovci. V roce 988 se dostal do ostrého konfliktu s částí šlechty, proto zklamaný Vojtěch opustil Čechy se záměrem vést asketický život mnicha. Poměry v zemi se však nijak nezměnily. Druhý odchod, ke kterému došlo krátce před vyražděním Slavníkovců, mu zachránil život, a tak se do Čech již nevrátil.

V roce 993 založil Vojtěch benediktinský klášter v Břevnově. V klášteře brzy žilo mnoho mnichů, kteří šířili křesťanství do celé střední a východní Evropy. Čechy se však zmítaly v nepokojích mezi znepřátelenými rody. Slavníkovci byli ve svém sídle krutým způsobem vyražděni. Přežili jen Vojtěch a jeho bratr Radim, kteří byli v Římě.

Vojtěch byl kritikem povrchního postoje ke křesťanství převládajícího v Čechách, vystupoval proti postojům v tehdejší společnosti, které se neslučovaly s církevním učením, zejména proti pohanství, obchodování s křesťanskými otroky, kněžskému manželství a velmi rozšířenému alkoholismu.

Kromě toho se zasloužil o rozvoj domácího latinského písemnictví, zároveň však respektoval staroslověnskou kulturní tradici.

Foto: www.wikipedia.org

Je pokládán za autora nejstarších českých a polských duchovních písní, např. známé písně Hospodine, pomiluj ny.

Byl zabit 23. dubna 997, když jako misionář působil na území pohanských Prusů. Misie vedla podél břehů Visly a Gdaňského zálivu. Vojtěch dorazil spolu se svými druhy a polským vojenským doprovodem do Sambie, nejbohatšího kraje Pruska. Při své misijní cestě byl varován, že si pohansky věřící Prusové nepřejí jeho činnost, že by mohl být potrestán smrtí. Bylo mu řečeno, aby Prusko jako misionář opustil, přesto svou misii neukončil a v obtížné evangelizaci pokračoval. Vojtěch byl zajat při bohoslužbě (nebo na jednom pro pohany posvátném místě) a následně rituálně zavražděn pohany a ochránci posvátného místa. **Vojtěch je pro svou smrt při evangelizační činnosti římskokatolickou církví považován za mučedníka. Zemřel ve věku 40 let.**

Boleslav Chrabrý se chopil příležitosti získat pro mladé polské knížectví vlastního mučedníka a světce. Vojtěchovy ostatky od Prusů vykoupil (prý je vyvážil zlatem) a uložil je v katedrále v sídelním Hnězdně (Gniezno).

Břetislav I. v roce 1039 převezl Vojtěchovy ostatky a šířil v Čechách jeho věhlas. Svatý Vojtěch je dnes v celé Evropě považován za jednu z největších osobností, která pochází z Čech.

Použité zdroje

- 1) V. SCHAUBEROVÁ / M. SCHINDLER, Velká kniha o svatých. Praha: Karmelitánské nakladatelství, 2016. ISBN 978–80–7195–996–0
- 2) Wikipedie

*** Marie Sendlarová

Zdravotnické pomůcky dokáží významným způsobem usnadnit a zkvalitnit domácí péči

Když se potýkáme se zdravotním omezením, nemocí nebo nás nevyčísitelná nemoc přivede až k závěru života, nechceme na to být sami. Potřebujeme odbornou pomoc a také v tuto chvíli více než kdykoliv jindy potřebujeme cítit blízkost rodiny a pokud je to možné i bezpečí domova. Zázemí odborné pomoci pak potřebují nemocní i pečující. A právě to se jim snaží poskytnout služby domácí péče. Pracovníkům profesionálních terénních služeb i rodinám péči o jejich blízkého usnadňuje také celá řada zdravotnických pomůcek. A zdaleka už se nejedná jen o chodítka nebo polohovací lůžka. K dispozici je například oxygenátor, přenosné EKG, ultrazvuk, lineární dávkovač léků, polohovací pomůcky a mnohé další.

Pečovatelská, odlehčovací, domácí zdravotní i hospicová péče Oblastní charity Tišnov umožňují lidem ve stáří, nemoci či na sklonku života zůstat v pohodlí svého domova. Bez těchto služeb by jinak byli nuceni hledat

pomoc v nemocnicích či jiných pobytových zařízeních a službách. Rozhodnutí začít pečovat doma o svého blízkého vnese do rodin často mnoho obav a otázek. Zejména pokud s péčí nemají předchozí zkušenosti. Obávají se, zda se jejich blízkým dostane kvalitní péče, zda mají dostatek fyzických i psychických sil a zda péči po odborné stránce zvládnou. Obávají se chyb a často je naplňuje i nejistota, jak společně s péčí o nemocného zvládnou zajistit i běžný chod rodiny.

Rozptýlit mnohé tyto obavy se daří díky podpoře terénních pracovníků, kteří do domácností ke klientům nebo pacientům pravidelně dojíždí, jsou rodinám k dispozici a jsou jim oporou v péči. Pomoc přináší také široká škála nových zdravotnických pomůcek a přístrojů, které mají naše terénní služby k dispozici a pomáhají s péčí i diagnostikou – a to přímo u vás doma.

Lékař hospicové péče tak může v domácnosti klienta vyhodnotit srdeční funkce pomocí přenosného EKG,

přenosný ultrazvuk zase usnadní diagnostiku a pacient tak nemusí za vyšetřením do nemocničního zařízení. Častou dušností pacientů lze zvládnout díky oxygenátoru, který vytváří kyslík z okolního vzduchu a usnadňuje dýchání, s přesným dávkováním injekčních léků pomohou lineární dávkovače a s hromaděním hlenů u nemocných odsávačky. Při hygieně u imobilních nebo těžce pohyblivých pacientů využívají naše pečovatelky nafukovací vaničky, které umožní mytí vlasů přímo na lůžku, což bývá nezbytné, pokud rodiny nevlastní zvedák pro přemístění nemocného do koupelny. Tzv. přesouvací prkna umožňují bezpečný přesun klientů z postele na invalidní vozík a zpět a polohovací pomůcky zase usnadňují změnu polohy nemocných na posteli. K dispozici jsou i speciální matrace proti proleženinám, polohovací podložky, lůžka, klíny, invalidní vozíky nebo třeba toaletní křesla.

Těší nás, že se nám daří do našich služeb díky nadacím, grantům, darům a prostředkům Tříkrálové sbírky získávat další pomůcky, které významným způsobem usnadňují a zkvalitňují péči a zároveň přinášejí úlevu i větší komfort nemocným.

*** Marta Rémanová

Ekumenické okénko Památka Večeře Páně u Adventistů

Večeře Páně, kterou také známe pod pojmem eucharistie nebo přijímání, probíhá v Církvi adventistů sedmého dne (CASD) jinak než v ostatních křesťanských církvích, které známe z Tišnova a okolí. Proto jsme poprosili kazatele CASD Vladimíra Kaletu, aby nám touto neobvyklou a krásnou slavností popsal. Zde přinášíme jeho článek na toto téma:

Předat informaci z jednoho člověka na druhého lze, mimo jiné, dvěma základními způsoby: pomocí vyřčeného či psaného slova (verbální komunikace) nebo formou neverbální komunikace. Bůh v komunikaci s člověkem používá, vedle prvního způsobu, i tu druhou – neverbální. Nejspíš proto, aby z lidské, občas i „dřevé“ paměti to podstatné nevyprchalo. Význam obřadů, provádějících bohoslužby ve starozákonní i novozá-

konní době, byl a je součástí Božího, z velké části neverbálního sdělení člověku. Mezi ně patří i Křest a Večeře Páně, dva novozákonní obřady, které napříč všemi křesťanskými církvemi „emocionálně umocňují“ poselství evangelia o spasení člověka v Ježíši Kristu. V křesťanské Církvi adventistů sedmého dne je označení obřadu Večeře Páně zpravidla spojeno se slovem „památka“ (dle Ježíšových slov: „...to čiňte na mou památku“)

– tedy Památka Večeře Páně. Vedle přijímání dvou stěžejních symbolů „Chléb“ a „Kalich“ je součástí této slavnostní bohoslužby také ten třetí – tj. „umývání nohou“ (na rozdíl od většiny ostatních křesťanských církví). A touto částí „třídílného obřadu“, po úvodních chválách a modlitbě, celá slavnostní bohoslužba Památky Večeře Páně začíná.

pokračování na straně 14...

Jelikož v prostředí CASD nejsou (po vzoru Ježíšova křtu) křtěny děti, ale pouze dospělí, účastní se Památky Večeře Páně dospělí pokřtění členové této církve. Jsme ale otevřeným společenstvím pro každého, kdo k nám zavítá a chce s námi toto neverbální poselství evangelia sdílet. Není tedy žádnou výjimkou, že se ho mohou účastnit (a taky na základě svého vlastního rozhodnutí účastní) i křesťané jiných společenství, kteří k nám zavítají. Stejně tak nebráníme komukoli dalšímu (i nevěřícímu), který se rozhodne pro účast na tomto obřadu. Očekává se, že vedle přijímání symbolů „Chléb“ a „Kalich“ (které je vlastní všem křesťanům) se bude účastnit také obřadu „Umývání nohou“.

Tento obřad se, z hlediska pochopitelných společenských pravidel, realizuje ve třech přílehlých místnostech – a to ve dvojicích, resp. trojicích (ženy s ženami, muži s muži, nebo také dvojice manželských párů). Důvodem, proč v našem prostředí probíhá tento zmi-

něný obřad, není jen „samotný akt“ Umývání nohou, odvozený z Ježíšova ustanovení (Jan 13,14–15). Je to zejména jedinečná příležitost, jak znovu „někdy narušené vztahy dát opět do pořádku“. Omluvit se a odpustit si – to by mělo předcházet samotnému obřadu. Proto výběr toho druhého k spoluúčasti na „Umývání nohou“ je často ovlivněn oboustranným přáním o urovnání vztahů. Obvyčejem (který nemá ale žádné biblické zdůvodnění) je, že bohoslužba Večeře Páně se zpravidla odehrává 4× do roka (koncem čtvrtletí). Není ale nemožné na této zvyklosti (z hlediska intervalu), podle potřeb místního sboru, cokoli změnit.

Památka Večeře Páně neprobíhá „mlčky“, ale je součástí bohoslužby, obohacenou o písně a chvály, modlitby, čtený text Bible a pochopitelně i kázání. Při vysluhování symbolu „Chléb“, ordinovaný kazatel prochází řadami a přítomní na základě vlastního rozhodnutí tento symbol přijímají. Totéž platí i o symbolu „Kalich“, který je oproti dřívější zvyklosti

přijímání „z jednoho kalicha“ (za do držení dřívějších hygienických pravidel), možné v současnosti přijímat „z (malých jednotlivých) kalíšků“ – to s ohledem na dnešní podstatně „přísněji respektovaná hygienická pravidla“. Bohoslužba Památky Večeře Páně tradičně pak končí známým chvalozpěvem Te Deum (Tebe Bože chválíme) a závěrečnou modlitbou spojenou se „starozákonním a novozákonním pozhennáním“.

Pokud těch několik informací nestačilo zodpovědět Vaši otázku: Jak probíhá Památka Večeře Páně v křesťanské Církvi adventistů sedmého dne (Tišnov, Procházková 427), můžete nás kdykoli navštívit a prožít s námi bohoslužbu, případně i bohoslužbu spojenou s Památkou Večeře Páně. Vězte, budete vždy v našem prostředí srdečně vítáni. Pro Vaše případné další otázky můžete využít kontakt na současného místního kazatele Vladimíra Kaletu (e-mail: vkaleta@casd.cz / mobil: 775 789 014).

*** Vladimír Kaleta

Farnost Svatoslav

Farní společenství

V září loňského roku se Otec Pavel Kafka stal generálním vikářem a ukončil tak nadějnou kariéru faráře v Domašově i administrátora ve Svatoslavi. Tato byla svěřena do péče Otce Petra Papouška, čímž se jeho portfolio svěřených farností rozšířilo na čtyři, a to už je v tomto seskupení kolem Deblína na pováženou. Zřejmě proto jsem byl ústy Otce Pavla Kafky z pověření pana biskupa osloven, zda bych mohl a chtěl jako domašovský akolyta ve Svatoslavi pomoci s nedělními bohoslužbami, resp. s animátorskou službou ve farnosti. Racionální prognóza totiž říká, že v následujících letech se neúprosně sníží počet kněží a při nejlepší vůli nebude v lidských silách zajistit nedělní mši svatou všude, kde jsme dosud byli zvyklí. Poctěn touto výzvou a se skautským heslem na opasku Buď připraven! jsem po setkání se svatoslavskou ekonomickou farní radou a podpořen

manželkou Ivanou začal od listopadu do Svatoslavi dojíždět.

Nový rok 2023 jsme zahájili kolektivním u jesliček a plánováním. Farníci si sami vyžádali realizaci programu v Noci kostelů, ve Svatoslavi poprvé. Program se povedl a hojná účast nás všechny překvapila. Důležitou hodnotu akce vidíme nejen v otevření dveří kostela a prožitku krásy v srdci dědiny, ale v následném otevření lidských srdcí k ochotné spolupráci a zážitku společenství.

Do konce školního roku se nám ještě podařilo adaptovat jednu místnost na faře k setkávání. Začátkem července nám ji pak při návštěvě Otec Pavel Kafka požehnal.

Myslím, že události posledních měsíců jsou obecně povzbudivé jak pro nás, tak pro naše představené a hlavně pro těch zatím asi dvacet farníků (převážně žen). Věříme, že i tak malá farnost není předem určena k zániku, ale při troše dobré vůle a živé víře spi-

še k radostnému prožívání společenství s Kristem a mezi sebou navzájem. Mše svatá je nyní ve Svatoslavi jen první neděli v měsíci v 11 hod. a ostatní neděle zde máme bohoslužbu slova se svatým přijímáním v 9 hodin.

Máme velkou radost z toho, že jsme se s farníky ve Svatoslavi už spřátelili a vidíme, že ve Svatoslavi jsou lidé dobré vůle s dobrým srdcem, takže máme oprávněnou naději, že život společenství poroste.

Snažíme se vnímat znamení doby, a tak se od září díky vytvořenému zázemí na faře budeme snažit, aby život farního společenství znamenal i něco víc než 50 nedělních minut v kostele při mši svaté.

Děkujeme za výbornou spolupráci a podporu Otci Petru Papouškovi!

*** Mirek a Ivana Staňkovi

Kostel Nanebevzetí Panny Marie

Co má společného svatoslavský kostel a klášter Porta coeli? Před vstupem do sakristie si určitě povšimněte portálu. Je to tentýž pískovec, který

byl použit na stavbu hlavního portálu v Předklášteří. Údajně jej dělníci nejprve vyzkoušeli zde, a poté v samotném Porta coeli. Nad portálem do sakristie jsou zazděné dvě cisterciácko-burgundské konsoly z původní klenby.

Jedná se o jednolodní přibližně orientovanou stavbu. Velice zajímavý je pravouhlej presbytář, který je vestavě-

ný do dřívě obranné věže a oddělen půlkruhově zaklenutým vítězným obeloukem. Tento typ stavby je na Moravě velice ojedinělý. Celá stavba díky kvalitními raně a pozdně gotickými architektonickými články představuje hodnotnou památku a dominantu obce.

Ve věži se nachází tři zvony. Zvon Panna Maria pochází z roku 1494

a váží téměř půl tuny, Umíráček z roku 1495 váží necelých 200 kg a nejmladší zvon, Matka Boží z roku 1545, váží cca 400 kg.

Pokračování historie farnosti ve Svatoslavi najdete na webových stránkách naší farnosti (www.farnosttisnov.cz)

**** Dominik Porupka*

Manželská setkání 2023 v Kroměříži

Manželská setkání je týdenní kurz pro manžele, kteří touží po obnově, zlepšení a upevnění vztahu mezi sebou, ale také v prostředí celé své rodiny. Zároveň vzniká společenství manželů a rodin, které se navzájem sdílí, vyměňují si zkušenosti a vzájemně si pomáhají v těžkostech. Těchto kurzů se během letních prázdnin koná po republice více. Pořádají je různé křesťanské organizace. Rádi bychom se s vámi podělili o naši zkušenost s Manželskými setkáními v Kroměříži od organizace YMCA.

Nabitý program pro manžele

V Kroměříži se manželská setkání konají každý rok vždy první týden v červenci. YMCA je pořádá už třicet let, takže týdenní program těchto setkání je opravdu výborně vyladěný, aby byl pro všechny účastníky maximálně užitečný. Primárně jsou manželská setkání určena pro manžele. Většinou se účastní věřící manželské páry, ale jistě to není podmínkou. Program je opravdu nabitý. Téměř každý den je ve znamení dvou témat, jedno dopoledne, jedno odpoledne. Nejprve zazní přednáška, kterou si vždy připraví pár, který na „manželácích“ byl už vícekrát a má k danému tématu co říci i ze své zkušenosti. Přednášek se účastní něco kolem sta párů. Poté následuje práce v menších skupinkách a hlavně v jednotlivých párech. Týden na manželských setkáních to je čas vyhrazený pro práci na našem vztahu, na řešení témat, na něž během každodenního shonu nezbyvá čas, nebo třeba témat, o kterých jsme ani nevěděli, že zrovna toto je pro nás dva důležité. Témata zůstávají každoročně stejná (např. krize manželství, zdravé sebevědomí, komunikace, vyjadřování pocitů, naplňování potřeb, sexualita, pozornosti apod.), jen my se měníme, proto si někteří bez červencové každoroční obnovy svoje manželství už ani nedokážou představit. Během týdne jsou k dispozici psychologové, kněží, zároveň je možné se obrátit na svůj vedoucí pár skupinky. Nechybí možnost účastnit se každý den ráno mše svaté, společenského večera s muzikou a tancem, volného dne pro nějaký výlet, možnost zúčastnit se přímluvné modlitby, večera chval, neformálního setkávání s páry ze skupinky, na závěr složení tzv. maturity z celého týdne. Poslední večer bývá krásná slavnostní bohoslužba s obnovou manželských slibů.

Ani děti nepijou zkrátka

Na manželská setkání často jezdí celé rodiny. Je zde totiž připravený také bohatý program pro děti. Ty jsou rozděleny do podobně věkově starých skupinek, o které se

starají tzv. pečouni, tedy pečovatelé – dobrovolníci, kteří pro děti organizují nejrůznější aktivity. Nechybí ani jeden celodenní výlet, aby měli rodiče více času pro sebe. Pro děti jsou „manželáky“ vlastně takový malý tábor. Zároveň i „pečouni“, což jsou většinou dospělí mladí kolem dvaceti let, mají svůj vlastní program, který zvládají ve svém volném čase, kdy jsou děti u rodičů. Na manželských setkáních je tedy úžasné, že jsou obohacující nejen pro samotné manžele, ale také pro děti a „pečouny“.

„Manželáky“ přináší své ovoce

Letos jsme se zúčastnili již podruhé a stejně jako loni nám „manželáky“ přinesly své ovoce. Loni jsme s manželem přišli na to, že je důležité bojovat o čas jen pro sebe samy. S malými dětmi je to opravdu boj, ale vyplatí se. Letos jsme si uvědomili, že je důležité zaměřovat se na slovní vyjadřování svých pocitů. Vnáší to do vztahu větší hloubku, stejně jako v komunikaci tzv. okruh sebevyjadřování, který pomáhá lépe pochopit partnerovo jednání. Bonusem je poznání nových párů z našich skupinek, se kterými můžeme zůstat v kontaktu a vzájemně se za sebe modlíme. Pokud vás to zaujalo, můžete se na další ročník začít přihlašovat už na jaře příštího roku. Třeba se v Kroměříži potkáme :-)

**** Aneta Kličnarová*

Foto: Aneta Kličnarová

Na měsíc jako misijní dobrovolník v Bulharsku

Loni nás sedm mladých z farnosti vyrazilo na čtyřdenní výpomoc k salesiánům do Bulharska (viz Cesta světla 3/22). Tamní setkání s ročními dobrovolníky pro mě bylo dalším nečekaným impulsem vyjet někam na delší dobu.

První myšlenky se zrodily už díky misijnímu klubku a loňská cesta mě namotivovala k přihlášce na první nezávazný víkend kurzu **Cagliari** spadající pod program **Adopce nablízko** a neziskové organizace **SADBA-Salesiánská asociace Dona Bosca**. Ta se zaměřuje na pomoc znevýhodněným dětem a mládeži ve světě (Indie, Zambie, Albánie,..).

Jak probíhá kurz Cagliari začínající v říjnu?

První víkend jsme prožili u salesiánů v Líšni. Víkend mě tak nadchl, že už jsem s dalším pokračováním neváhala, ačkoli bylo možné kurz kdykoli opustit. V průběhu totiž člověk rozeznává, zda je dobrovolná služba pro něj. Víkendy byly plné přednášek o důležitých tématech, např. globální a rozvojová výchova, fundraising, doporučení na cestu, zdravotní atd. Úkolem „exáků“, bývalých dobrovolníků, bylo podělit se o zkušenosti, představit nám dílo v zemích, ve

kterých působili. Bavili jsme se o tom, jaká jsou rizika, trable dobrovolníků, ale i radosti a motivace. Díky nim i přípravnému týmu byla na všech víkendech skvělá přátelská atmosféra, vytvořilo se pěkné společenství, ve kterém se i po skončení kurzu můžeme nadále potkávat. I kdybych bývala byla nikam nevyjela, tento kurz bych dokončila. Jsem vděčná Jarovi, řediteli organizace SADBA, i za základy bulharštiny, které mi moc pomohly.

Jak ve zkratce probíhalo mé dobrovolnictví?

Druhý den po mém příjezdu do Staré Zagory jsem se v čase kroužků stala učitelkou kytary a taky jsem hrávala pro oživení na dětských mších. Na skautském táboře pro romské kluky jsem pomáhala hlavně v kuchyni, holčičí romský tábor jsem trávila už naplno s dětmi. Taktéž bylo třeba mandlovat a chystat pokoje pro hosty a pomocníky salesiánů. Mimo tábory mohly děti přicházet do ora-

Foto: Aneta Straková

toře zahrát si různé hry, zasportovat. Asi nejvíce na mě působil příměstský tábor „Chamala za Machala“, kdy jsme se dopoledne v deset hodin vydávali za dětmi nahoru do chudinské čtvrti „Machaly“, aby se něco dozvěděly o Bulharsku, zahráli jsme nějaké hry a následně je pozvali na odpolední program do salesiánského centra. Ale ani procházení mezi polorozpadlými domy nemrzí tak moc jako bolavá svědectví dětí ohledně rozbitých rodin a i občasného násilí. Jinak je „Machala“ krásná. Nádherný výhled a to, když tě na ulici zastaví starší sedící paní a do dlaně ti vtiskne dvě ryngle. Благодаря.

Více se dočtete v mém Dopise dobrovolníka <https://www.adopcenablízko.cz/dopisy/>, popř. plánuji uspořádat besedu na faře.

*** Aneta Straková

Foto: Aneta Straková

Farní tábor

Letošní farní tábor se odehrál v termínu od 13. 8. do 23. 8. jak jinak než na Velkém Újezdě u Kojatic. Počasí nám letos opravdu hrálo do karet a až na jeden den jsme měli krásně teplo a slunečno.

Letošní téma na táboře bylo vskutku zajímavé. Děti se totiž musely vžít do role izraelských vojáků za dob krále Davida a každý z nich patřil do jednoho ze šesti kmenů (skupinek). Každý člen jednotlivého kmenu nosil šátek, který barvou reprezentoval kmen, aby bylo poznat, kam kdo patří. Jejich úkolem bylo rozšiřovat své území na mapě Izraele. K tomu skládaly každý den na nástupu děti

puzzle, které znázorňovalo desku, na které se nacházela kopie jednoho z přikázání. V závěrečných dnech děti zjistily, že skutečná archa existuje a vydaly se ji hledat podle indicií, které byly na kopiích.

Děti měly na výběr, jestli chtějí spát na faře nebo v podsadových stanech, většina dětí volila stany. Děti měly i přes nabitý program spoustu volného času, kdy mohly odpočívat, různě si

Přehled akcí

- **Konference REVIVAL 2023**
13. – 14. 10. Brno
- **GODZONE tour**
25. 10. Zlín, 26. 10. Brno,
27. 10. Bratislava
– vstup zdarma

hrát nebo taky rozšiřovat vodní dílo, které zhotovily na farní zahradě.

Tábor byl náročný jak pro děti, tak i pro vedoucí, ale všichni si pobyt společně moc užili.

*** Štěpán Purer*

Foto: Klára Cacková

Foto: Klára Cacková

Staň se ministrantem

Zveme všechny kluky z 1. stupně a muže na pravidelné ministrantské schůzky, kde vás zaučíme do služby u oltáře. Nacvičujeme všechny potřebné liturgické služby při mši svaté. V teoretické přípravě se seznamujeme s částmi mše, postoji a liturgickými předměty. V praktickém nácviku ministrantských úkonů nacvičujeme manipulaci s kalichem a konvičkami. A v neposlední řadě se věnujeme stmelování kolektivu.

Pouť rodin

Foto: Ladislav Busek

Jáhenské svěcení

Dne 16. 9. 2023 vysvětil brněnský biskup Pavel Konzbul sedm jáhnů z naší diecéze. Byl mezi nimi i Václav Kotlář z tišnovské farnosti. Následující den byl při hlavní mši v Tišnově slavnostně uveden do funkce a přednesl své první kázání. Rozhovor s bratrem Václavem připravujeme pro další číslo. Přejeme mu do služby dary Ducha Svatého, věrnost a pokoru.

Povídání pro holčičky a chlapečky o svátcích, které nás čekají

Pojďte poslouchat, děti. Budeme si povídat o tom, jak se slaví svátky, které si budeme připomínat. A protože vím, že jste zvědavé a máte svátky rády, tak se o některých z nich něco dozvíte. Prvním svátkem je slavnost Všech svatých. Tento křesťanský svátek slavíme 1. listopadu. Slaví se v různých obměnách a podobách už 1400 let. Je známo, že na svaté se vzpomínalo už ve starověkém Římě. A v nynějším čase se tento svátek slaví téměř po celém světě. Při tomto svátku vzpomínáme na lidi, kteří žili podle příkladu Ježíše Krista, církev je uctívá a prosí o přimluvu. Druhým svátkem křesťanským je Památka zesnulých. Někdy se také zkráceně říká svátek Dušiček. V tomto svátku si připomínáme všechny naše blízké, kteří již zemřeli. Vzpomínáme na ně a věříme, že se s nimi u Pána Boha setkáme. Chodíme na hřbitov a svým příbuzným čistíme a upravujeme hroby. A také přinášíme květiny a rozsvěcujeme svíčky. Také i vy, děti, můžete přijít s rodiči, rozsvítit světýlko a pomodlit se za zemřelého. Můžeme se pomodlit i za ty, na které si nikdo nevzpomene.

A vedle těchto svátků se v této době slaví i jiný svátek, kterému se říká Halloween. Pochází ze severu Evropy z doby, kdy tam ještě nebylo křes-

ťanství. Tehdejší obyvatelé a jejich potomci rozšířili slavení Halloweenu hlavně do Ameriky. Odtud se jeho slavení koncem 20. století opět vrátilo do Evropy. Halloween je svátek, ve kterém si lidé představují, že duchové zlých lidí vycházejí z podsvětí a chtějí živým něco nedobrého provést. Děti se převlékají za strašidla, duchy, kouzelníky, čarodějnice nebo upíry. Vyprávějí si strašidelné příběhy, jedí hrůzostrašné jídlo a pijí děsivé pití. K oslavě Halloweenu používají vydlabané dýně a uvnitř těchto dýní svítí

světýlko, které má strašidla zahánět. Ale není třeba se těchto dýňových světel bát. A když by k nám nějaké dítě převlečené za strašidlo přišlo, můžeme mu něco nabídnout. Treba nějakou sladkost, aby mělo radost.

Ale my budeme v tyto dny raději vzpomínat na všechny svaté, které nám mohou u Pána Boha vyprošovat potřebné milosti a ochranu. Budeme přicházet na hřbitov a zdobit hroby našich blízkých a pomodlíme se za ně. Také se můžeme těšit, že se s nimi jednou v nebi setkáme. A dýně máme taky rádi, můžeme jimi vyzdobit naše domovy. Dají se též použít k uvaření dobré polévky, nebo k upečení koláčů. A poděkujeme Pánu Bohu za dýně i ostatní plody země. Tak se mějte děti hezky a užívejte si krásné, požehnané dny. Vyprošují požehnání pro Vás i Vaše rodiny.

*** Helena Valoušková

Foto: Veronika Mičulková

...pokračování ze strany 1

u místa ubytování. Mši sloužil vždy někdo z našich českých kněží.

Předposlední den na předprogramu začal mší svatou, a to na hřišti přímo v areálu, kde bylo české ubytování. Mše se účastnili nejen Češi, ale i místní Portugalci. Bylo nádherné u mše slyšet písně sborů jak z České republiky, tak i jejich Portugalské verze. Dokonce poutníci zažili i portugalské křtiny, které jsou trochu odlišné než ty naše, ale jen v drobných detailech. Na závěr mše svaté si všichni zazpívali hymnu celosvětových dnů jak v češtině, tak v portugalské dohromady. Byl to neuvěřitelný zážitek.

Poslední den na předprogramu byl velice rychlý. Brzy ráno byla mše svatá a potom byl čas pouze na balení a cestu směr Lisabon. Cestou do Lisabonu jsme zavzpomínali, co jsme vše prožili a zažili. Opět další krásný zážitek!

Hlavní program Lisabon

Na hlavní program jsme přijeli o den dříve, a to 31. 7., ale spouň jsme se mohli v klidu ubytovat. Byli jsme ubytováni ve škole pro první stupeň, což bylo trochu vtipné, protože tam měli záchody pro menší, a hlavně dveře byly menší. Večer jsme prožili mši svatou v kostelíčku pro Čechy.

Hlavní program se lišil od předprogramu tím, že účastníky a jejich program už neměli na starosti místní farníci, ale velký tým organizátorů. Ve výsledku to vypadalo tak, že po městě bylo mnoho stanovišť a programů, kterých se mladí mohli zúčastnit. A každý v Lisabonu zažil to, co si podle těchto programů vybral a naplánoval. I skupinka z tišnovské farnosti se několikrát rozdělila, aby každý mohl zažít to, co se mu líbilo nejvíce. Mimo jiné bylo každé dopoledne na výběr v českém centru katecheze a mše se všemi kněžími a účastníky z České republiky. Když do Lisabonu přijel papež František, konaly se na náměstí pro-

Foto: Jakub Halouzka

gramy s ním pro mladé příchozí z celého světa. Náměstí bylo přečpané, aby lidé mohli potkat papeže Františka a sdílet například katechezi či křížovou cestu. Poslední dva dny už nebyly věnované individuálním programům, ale veškerý lid, který se přijel účastnit světových dnů, se přesunul na jedno místo, kde pro ně bylo připraveno podium a sektory, ve kterých se mohli ubytovat. Ubytovat je myšleno s nadsázkou, protože všichni lidé zde leželi namačkaní vedle sebe pouze se spacákem a karimatkou. První večer, což byla sobota, zde všechny čekala vigílie s papežem Františkem. V neděli pak po probuzení knězem DJem, který byl příjemným překvapením, nás čekala mše sloužená také papežem Františkem. Poté se všichni rozutekli na letiště, aby stihli letadlo domů. Ale celé setkání nebylo pouze o dovolené a poznávání Portugalska. Bylo to také místo, kde účastníci mohli rozvíjet svoje duchovno a posílit se ve víře. Tato velkolepá akce nám všem připomněla, jak krásně je nám všem pospolu a jak je důležité zapojit Boha do všech našich každodenních záležitostí, i do úplných maličkostí.

*** Veronika Plachá a Ondřej Fabula

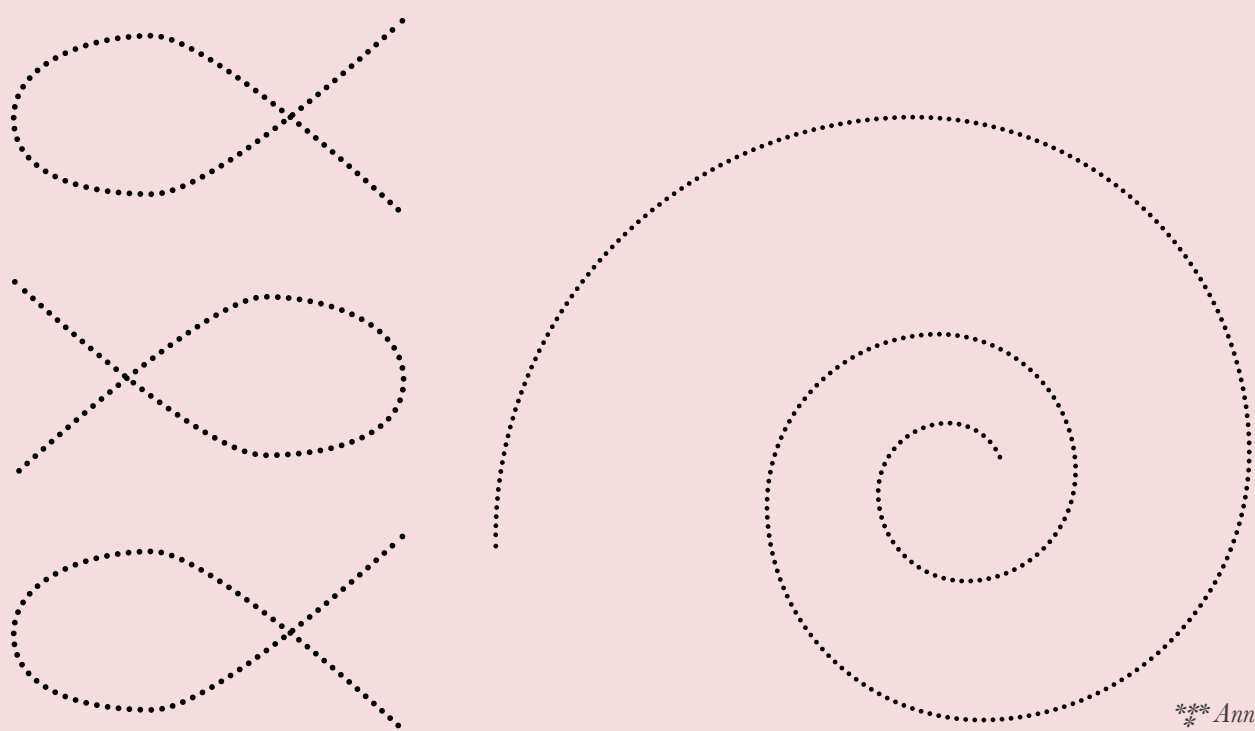
Foto: Jakub Halouzka

ZAČAL ŠKOLNÍ ROK A VĚTŠINA DĚTÍ SE VRACÍ DO LAVIC. ŠKOLA JE MÍSTO, KTERÉ BY MĚLO ROZŠÍŘIT TVÉ VĚDĚNÍ. VĚDĚLI JSTE, ŽE PRÁVĚ CÍRKEV BYLA TA, KTERÁ PO STALETÍ UCHOVÁVALA A PŘEDÁVALA _____ (TAJENKA)?
BUĎME VDĚČNÍ ZA TU MOŽNOST ROZŠÍŘOVAT SVÉ OBZORY.

KOMU JE ZASVĚCENÝ KOSTEL V TIŠNOVĚ	□	□	□	□	□	□	□	□	□
JAK NAZÝVAL MOJŽÍŠ ZEMI, DO KTERÉ PUTOVALI	□	□	□	□	□	□	□	□	□
JAK SE JMENOVAL TEN, CO PORAZIL GOLIÁŠE	□	□	□	□	□	□	□	□	□
STARŠÍ BRATR JÁKOBA	□	□	□	□	□	□	□	□	□
EVANGELISTA S ATRIBUTEM BÝKA	□	□	□	□	□	□	□	□	□
MANŽEL SÁRY	□	□	□	□	□	□	□	□	□
TEN, CO POSTAVIL ARCHU, NEŽ PŘIŠLA POTOPA	□	□	□	□	□	□	□	□	□
TEN, CO MĚL BÝT OBĚTOVÁN	□	□	□	□	□	□	□	□	□

...A JEŠTĚ JEDNO CVIČENÍ NA UVOLNĚNÍ RUKY :)

*** Anna Fof

Cesta světla

Zpravodaj farnosti Tišnov a Předklášteří

- **Redakce:** Veronika Mičulková, P. Josef Rybecký, Marie Sendlerová, Aneta Straková, Radka Svobodová, Aneta Klicnarová
- **Částečná korektura:** Marie Chalupová Veličková • **Grafická úprava a sazba:** Adam Blažke, Anna Fof
- **Tisk:** Tiskárna AMG s.r.o. • **Kontakt:** b.vitam@post.cz • **Určeno výhradně pro vnitřní potřebu farnosti • Neprodejné.**

